

ALI HAZELWOOD

DEEP END

EGY MŰUGRÓ ÉS EGY SZTÁRÚSZÓ TILTOTT VIZEKBE MERÜL – ÉS TITKOKKAL FŰSZEREZETT, SZENVEDÉLYES ROMÁNCBA KEZDENEK.

Scarlett Vandermeer árral szemben úszik. Harmadéves a Stanfordon, és a fő versenyszáma a toronyugrás. Arra koncentrál, hogy kerülje a bajt, bejusson az orvosi egyetemre és felépüljön abból a sérülésből, ami majdnem véget vetett a karrierjének. Nincs ideje kapcsolatokra, legalábbis ezt mondogatja magának.

Lukas Blomqvist az úszócsapat kapitánya, olimpiai bajnok, a vízi sportok aranyifja, aki remekül viseli, ha a középpontban van. Aranyérmeket nyer, és rekordokat dönt: minden tempóra maximálisan koncentrál. Első látásra Lukasban és Scarlettben nincs semmi közös. Aztán kiderül egy jól őrzött titok, és minden megváltozik.

Így hát egyezséget kötnek. Titkos, de annál szenvedélyesebb viszonyba kezdenek, amit csak átmeneti, kölcsönösen kielégítő kalandnak szánnak. De ahogy egyre fokozódik a nyomás az olimpiára való készülődés közben, a kapcsolatuk új szintre lép a hálósobán kívül is. Ám amikor Scarlett rájön, már lehetetlennek érzi, hogy távol maradjon Lukastól, szembe kell néznie a felismeréssel, hogy a szíve veszélyes vizekre tévedt...

PASSION
VÁLOGATÁS

ALI HAZELWOOD

A szerelem elmélete és A szerelem képlete The New York Times bestsellerek szerzője, valamint agykutatásról szóló tanulmányokat publikál, amikben nem smárol senki, és nem mindig élnek boldogan a végén. Olaszországból származik, élt Németországban és Japánban, majd annak érdekében költözött az Egyesült Államokba, hogy megszerezze a PhD-képesítést idegtudományból. Amikor nem dolgozik, akkor fut, cake popot eszik, vagy épp sci-fi filmeket néz a két rajta uralkodó macskájával (és kicsit kevésbé macskás férjével).

Tudj meg többet a könyvről:

www.alihazelwood.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ez egy tökéletes olvasmány volt, nagyon jól áramlott a cselekmény. Imádtam a karakterfejlődést, Lukas és Scarlett tétova közeledését, az érzelmek kibontakozását, szinte függőséget okozott a kettejük közötti tagadhatatlan kémia. Ali Hazelwood ismét nagyszerűt alkotott, ez a történet tele volt érzelmekkel, drámával és annyi, de annyi szenvedéllyel!”

Goodreads

„Meglepően érzéki sportrománc. A Deep End a bizonyíték rá, hogy az évek során milyen mélység és érettség jelent meg Ali Hazelwood munkásságában.”

Kirkus Reviews

„Ali Hazelwood sosem hibázik. Már az első oldaltól kezdve megfogott, a karakterek közötti kémia fantasztikus, a BDSM-dinamika leírása szexi, a feszültséget feloldó poénok pedig tökéletesek. Nagyszerűen keveri az okos, összetett női főszereplőket a szívből jövő romantikával és szenvedéllyel. A tempó nagyszerű volt, és őszintén nem akartam, hogy vége legyen. Ez az egyik kedvencem tőle!”

Amazon

„Nem tudtam letenni ezt a könyvet! Ali egy új típusú romantikus regénybe lép be, és jól csinálja. Imádtam a szereplők közti őszinte kommunikációt a BDSM-kapcsolatukról, és azt, ahogy a pikáns jelenetek végigkísérték a történetüket. Lukas és Scarlett mindörökké!”

Barnes & Noble

PASSION
VALOGATÁS

ALI HAZELWOOD

DEEP
END

— részlet —

1. FEJEZET

AMITŐL A LEGJOBBAN RETTEGEK A HARMADIK évfolyamon, az egy szerda reggel kezdődik pár héttel az őszi szemeszter előtt. A tíztől tizenegyig tartó sávba van beírva a Google-naptáromba, egyetlen szó, ami súlyosabb, mint a betűi összessége.

Terápia.

– Ez kissé szokatlan – közli Sam az első találkozáson, a nő hangjában sem ítékezés, sem kíváncsiság. Úgy tűnik, az élet minden területén tökélyre vitte a semlegességet: a bézs nadrágkosztümje, a közepes erősségű kézfogása, kortalan, elegáns külseje, ami bárhol lehet negyven és hetven között. Túl friss még az ismeretségünk ahhoz, hogy ő akarjak *lenni*? – Az volt a benyomásom, hogy a Stanford sportrészlegének megvan a saját okleveles sportpszichológus csapata.

– Így van – válaszolom, és a tekintetem bejárja az irodája falait. A diplomák túlsúlyban vannak a személyes képekhez képest, négy a nullához. Sam és én lehet, hogy *máris* egy ember vagyunk. – Nagyszerűek. Az elmúlt néhány hónapban együtt is dolgoztam velük, de... – Vállat vonok, remélem, azt sugárzom, az én hibám, hogy nem működött. – Pár éve gondjaim voltak... a műugrástól függetlenül. Akkoriban a kognitív viselkedésterápia jól működött nálam. Az edzőmmel átbeszéltük, és mivel ez

a maga szakterülete, úgy döntöttem, kipróbálom a Tanácsadói Szolgálatot. – Úgy mosolygok, mintha teljesen megbíznék ebben a tervben. Bár úgy lenne!

– Értem. És a múltban, amikor részt vett a kognitív viselkedésterápián, milyen gondolataid voltak...

– Semmi sporthoz köthető. Az... családi dolog. A kapcsolat az apámmal. De azt mostanra mind megoldottuk. – Rájövök, hogy kicsikét túl gyorsan beszélek, és arra számítok, hogy Sam kérdőre von a nyilvánvalóan sületlen, a közepén még fagyos igazság miatt, de ő csak néz, fürkészve, sólyomszerűen.

Nagy figyelem, csak rám szegeződik, méghozzá hirtelen. Fészkelődöm a székekben, érzem a sajgást, ami mindig rátelepszik az izmaimra. A jelenléte nem kifejezetten megnyugtató, de azért vagyok itt, hogy *helyrehozzanak*, nem azért, hogy *megnyugtassanak*.

– Értem – mondja végül. Isten áldja a CBT-t* és azt, hogy nem süketel. *Csinálsz valamit, ami rossz neked. Megtanítom, hogyan ne csináld, a biztosítód pénzt ad neked, és aztán mindketten boldogan mehetünk utunkra. A traumát te hozod. A zsepiket én állom.* – És csak hogy tisztázzuk, Scarlett, itt akar lenni?

Empatikusan bólogatok. Talán nem várom a gyötrelmet, ami azzal jár, hogy felfedem lelkem pépes kis darabkáit, de nem valami klisés nyomozó vagyok egy nyolcvanas években gyártott sorozatban, aki nem hajlandó dilidokihoz járni. A terápia kiváltság. Szerencsés vagyok, hogy részt vehetek rajta. A legfontosabb, hogy szükségem van rá.

– Be kell valljam, nem sokat tudok a műúgrásról. Nagyon összetett sportágnak tűnik.

– Az is. – Sok versenysport kívánja meg a fizikai és pszichológiai erő érzékeny egyensúlyát, de a műúgrás hosszan és keményen edz arra, hogy mind közül a legagylcseszettebb legyen.

* A kognitív viselkedésterápia magyarul is használt rövidítése – a ford.

– Ezt elmagyarázná?

– Hogyne. – A torkomat köszörülöm, lenézek a tréning-nadrágomra és a kompressziós pólómra. Fekete és bíborvörös. *Stanford Úszás és Műugrás: Félj a fától!** Bárki is tervezi a szerelésünket, az egyértelműen azt akarja, hogy az identitásunk a sportteljesítményünkre korlátozódjon. *Sose felejtse: az vagy, ami a pontszámod.* – Leugrunk dolgokról. Medencékbe csobbanunk. Közben kicsit akrobatikázunk.

Meg akarom nevetetni, de Sam nem hajlamos a jókedvre.

– Felteszem, van még más is.

– Rengeteg szabály. – De nem akarom untatni, sem nehéz kliens lenni. – Az NCAA** divízió 1-es sportolója vagyok. Két versenyszámban indulok. Az egyikben ugródeszkáról, arról a rugalmas üvegyapót deszkáról, ami... – A kézfejemmel utánzom a fel-le mozgását. – Az három méter magas. Kábé tíz láb. – *Olyan magas, mint egy strucc*, emlékeztet az első edzőm hangja.

– Mi a másik versenyszám?

– A torony. Az tíz méter magas. – Harminchárom láb. Két zsiráf.

– Nem rugózik?

– Statikus.

A nő hümmög.

– A pontozás úgy működik, mint a tornánál?

– Nagyjából. Egy bírói testület figyeli a hibákat, és annak megfelelően von le pontokat.

– És hány ugrást hajt végre versenyenként?

– Az attól függ. És nem... igazából nem a mennyiség a lényeg. – Az arcom belső oldalát harapdálom. Időt hagy nekem, de ugyanúgy figyel. – A csoport az.

– A csoport?

* Utalás a Stanford nem hivatalos kabalájára – a ford.

** Az Egyetemi Sportok Nemzeti Szövetsége rövidítése – a ford.

- Az... ugrás típusa, ha úgy tetszik.
- És hány csoport van?
- Összesen hat. – A lófarkam hegyét babrálom. – Előre. Hátra. Auerbach. Csavar. Kézállás.
- Értem. Az e-mailjében említette, hogy egy sérülésből lábadozik?
- A terápia kiváltság. De nem tetszik.
- Így van.
- Az mikor volt?
- Nagyjából 15 hónapja. Az első év végén. – Ökölbe szorítom a kezemet a combom alatt, várom, hogy rákérdezzen a véres részletekre, készen állok, hogy soroljam a listát.
- Ám Sam megkímél.
- Azt mondta, hat ugráscsoport van?
- Igen. – Meglep a téma változása, és leengedem a páncéllomat.
- Ez katasztrofális ballépés.
- És a sérülésének, Scarlett... van bármi köze ahhoz, hogy csak ötöt sorolt fel?

2. FEJEZET

ELCSESZTED - KÖZLI MARYAM az órák első hetében, és a fülemben zúgó kétségbeesésen túl csak arra tudok gondolni, hogy jobbat érdelek a szobatársamtól. Csomó birkózóméből segítettem vérfoltokat kiszedni, nekem tényleg nem jár együttérzés? Vagy legalább a nemtetszés passzívabb formája?

– Egy teljes negyedrésznit német vagyok – ellenkezem. – Az anyám ott született. Jónak kellene lennem ebben.

– Az anyád meghalt, mikor kettő voltál, Vandy. A mostohaanyukád, aki *felnevelt*, a mississippi Bumfuckból való.

Durva. De igaz.

– A genetikai összetételem...

– Lényegtelen és nem prediszponál arra, hogy átmenj németből – mondja olyasvalaki megvetésével, aki kétnyelvűként nőtt fel. Ebben a pillanatban nem tudom felidézni, hogy az agyam melyik része kontrollálja a nyelvtanulási képességeket, de az ő agykerekei gyönyörűen és turbinaszerűen működnek. Kitűnő megújuló energiaforrás, ami kész ellátni egy kicsi európai országot.

Közben én azt vinnyogom, hogy „nem vagyok jó ebben”. De miért ne *lennék* jó?

– Nevetséges, hogy az orvosi egyetemeknek idegen nyelvi követelményei vannak.

– Nem az. Mi van, ha úgy döntesz, hogy csatlakozol az Orvosok Határok Nélkülhöz, és az életmentési képességed attól függ, hogy tudod-e, hogy „a szike” az hímnemű vagy nőnemű?

A nyakamat vakarom.

– *Die Skalpell?*

– Bumm, a páciens halott. – Maryam a fejét rázza. – Elcseszted, haver.

A tanácsadóm némi segítségével tettem. Azt mondta: *Először vegye fel az orvosi előkészítő kurzusokat! A tudásra szükségére lesz az Orvosi Egyetemek Felvételi Tesztjén, tette hozzá. Ez a helyes lépés, zárta.*

És hallgattam rá. Mert mindig is arra vágytam, hogy rohadtul a topon legyek. Mert egyetemi sportoló vagyok, és az időbeosztásom egy Jenga torony és egy shibari oktatóvideó kereszteződése. Spontaneitás? Csak ha előre megszervezem. Készíttem egy tizenöt éves tervet azon a napon, amikor befejeztem a középssulit, és mindig is szándékomban állt tartani magam hozzá. Több NCAA-cím, orvosi egyetem, ortopédia, eljegyzés és házasság, kötelező boldogság.

Persze ezt a tervet elcsesztem azzal, hogy kémia- és bioszórókat pakoltam az első és második évembe, anélkül hogy számításba vettem volna, hogy a tudományos kurzusok sosem voltak a gyengéim. Elindult a harmadév, és a kurzusátlagomnak remeg a térde. A pszichológia lehangolóan homályos. A német részes eset a legvéresebb rémálomban kísért. Az angol fogalmazástan azt akarja, hogy nyomós érveket gyártsak nehezen megfogható, sikamlós témákban: költészet, etikus kártevőirtás, a kormányzati tisztviselők maximum mandátuma, az emberek vajon léteznek, ha nem látjuk őket?

Könnyebb számomra, ha a labdák szépen beesnek a vödörbe, amibe szánják őket. Fekete és fehér, helyes és helytelen, szénalapú és szervetlen. Idén a szürke árnyalatai és üveggolyók borítják a padlót, és alá kifolyt egy *Német nyelv 1*-olajtócsa.

Régen színötös sportoló voltam. Én irányítottam. A kiválóságra törekvésben éltem. Most csak próbálom elkerülni a hatalmas bukásokat. Hát nem lenne klassz, ha sikerülne nem folyton csalódást okozni a körülöttem lévőknek?

– Váltás másik nyelvre! – javasolja Maryam, mintha nem vizsgáltam volna meg minden menekülőutat.

– Nem lehet. Olyan, mint a zsindeyes tető, mind átfed valamit. – Mint a reggeli gyakorlatok. A délutáni edzés. Bármelyik másik milliányi tevékenység, amire a Stanford toborzott. És elvileg ez az az év, amiben beteljesítem a sportolói potenciáloamat. Már ha még megvan bennem. Ha valaha megvolt.

Az biztos, hogy még a Bumfuck Gimiben (Missouri, de feladtam, hogy kijavítsam Maryamot) úgy éreztem, féltucat divízió 1-es edző agresszívan lökdösi egymást, hogy az iskolájukba csábítsanak, mert korábban junior olimpikon voltam, válogatott kerettag, junior világbajnoki érmes. A legjobb potenciális jelölt. Hatéves korom óta minden klubedzőm a csillagokat is lehazudta nekem az égről: *Nagyszerű vagy éppen, Vandy. Nagy dolgokat fogsz véghez vinni, Vandy. Az ígéretes ifjú műugró, Vandy.* Úgy szökdécseltem az alatt a csillagos ég alatt, mint egy hiperboldog préripocok. Az egyetemig, ahol végre kiderült, mennyire el voltam tévedve.

Ami azt illeti, alig találtam rá a jó útra.

Az agyam biztosan úgy döntött, hogy tesz nekem egy szívességet, mert nincs emlékem arról a harminc másodpercről, ami megváltoztatta az életemet. Mázlim, hogy az egészről felvétel készült, hogy bárki megnézhesse, mert az NCAA műugródöntőkben történt. Még kommentátor is volt hozzá.

És ő volt Scarlett Vandermeer a Stanford Egyetemről, a ifjúsági olimpiai játékok bronzérmese. Mindenképpen az övé a szezon nagy áttörése, és a toronyugrás új rekordjának határán állt. Ez előtt az ugrás előtt.

Igen, megpróbálkozott egy előre két és fél szaltóval csukamozdulattal, amit ma reggel a selejtezőben hibátlanul hajtott

végre. Sőt, nyolc és kilenc pontokat kapott. De most valami már az elugrástól félrement.

Mindig amikben a legjobban bízol.

Aha. Ez egyértelműen egy teljesen rontott ugrás volt. Nulla pontot fog kapni a bíróktól, ami a pontokat illeti. Ráadásul rossz szögben érkezett a vízbe, úgyhogy reméljük, nem sérült meg.

Amire a testem azt mondta: *Cseszd meg a reménykedést!*

Vicces, a maga döbbenetesen nem vicces módján. Tisztán emlékszem a haragra – haragudtam a vízre, magamra, a saját testemre –, de a fájdalomról nincsenek emlékeim. A videón a medencéből kibicegő lány a hasonmásom, aki ellopta a testemet. A piros fürdőruhájára lógó hosszú hajfonat egy imposztoré. A gödröcskék, ahogy mosolyra erőlteti az ajkát? Hátborzongató. És a kis rés elől a fogai között miért néz ki pont úgy, mint az enyém? A kamera könnyörtelenül követi bizonytalan járását, akkor is bután bámul, amikor Sima edző és az asszisztensei odarohannak hozzá.

Vandy... jól vagy?

A válasz kivehetetlen, de az edző szereti felidézni a sztorit, ahogy a lány azt mondta:

Aha, de kelleni fog egy Advil a következő ugrás előtt.

Mint kiderült, a lánynak igaza volt. *Tényleg* szüksége volt Advilra a következő ugrás előtt. Meg műtétekre. És rehabra. A végső mérlege?

Agyrázkódás.

Beszakadt dobhártya.

Elferdült nyak.

A bal váll labrum szakadása.

Tüdőzúzódás.

Kificamodott csukló.

Kificamodott boka.

Nagy, ragacsos súly telepszik meg a mellkasomban, valahányszor nézem a videót és elképzelem, min mehetett keresztül a lány... Aztán eszembe jut, hogy az a lány *én* vagyok.

Egyetlen olyan pasival se matcheltem a randiappokon, aki ne kérdezte volna meg, hogy: *A műugrás nagyjából ugyanaz, mint az úszás, igaz?* De nagyon hasonlóan a bokszhoz, jégchokihoz és lacrosse-hoz, a műugrás kontaktsport. Valahányszor a vízbe csapódunk, az ütközés végigfut a csontvázunkon, az izmainkon, a belső szerveinken.

Pukkadj meg, NFL!

– Fel kell készülnöd arra a nagyon valós lehetőségre, hogy nem fogsz tudni többé műugrani – mondta Barb a műtétém előtt. Nehéz borúlátó marhasággként elhessegetni azt, amit a mostohaanyád mond, ha az említett mostohaanya fantasztikus ortopédsebész. – Csak azt akarjuk, hogy a vállad visszanyerje a teljes mobilitását.

– Tudom – válaszoltam, és úgy sírtam, mint egy kisbaba, először a karjaiban, aztán egyedül az ágyamban.

De Barb túlságosan óvatos volt, én meg mázlista. A felépülésről kiderült, hogy lehetőség. Másodévesként végig kispadon ültem. Pihentem. Szedtem a gyógyszereket. Tartottam a gyulladáscsökkentő diétát. A fizikoterápiára, a nyújtógyakorlatokra és a rehabra koncentráltam, olyan vakbuzgón, ahogy egy apáca mondja az éjszakai imáit. Vizualizáltam az ugrásaimat, ápoltam a fájdalmaimat, így is, úgy is eljártam edzésre, néztem, ahogy a csapat többi tagja edz, a klórszag megtapadt az orromban, a medence csillámló kéksége csupán harminc centinyire volt, mégis lehetetlen messzeségben.

Aztán két hónapja engedélyt kaptam az edzésre. Ami...

Hát... Oka van annak, hogy terapeutához járok.

– Azt hiszem, van egy ötletem, hogyan hozzuk helyre az idegennyelv-problémádat.

Gyanakodva pillantok Maryamra, mégis előrehajolok, fülemet hegyezve, tágra nyílt szemmel, tele reménnyel.

– Azt fogod mondani, hogy vegyek savas fürdőt, ugye?

– Hallgass ide: Latin 201.

Felállok.

– Mennem kell.

– Gondolj arra, mekkora segítség lesz, amikor az Orvosok Határok Nélkül az ókori Rómába küld.

Becsapom magam mögött az ajtót, és negyven perccel korábban megyek edzésre, csak hogy ne fojtsam meg a szobátársamat.

Első évben tettek minket párba, és Maryam megingathatatlan gonoszságának és annak dacára, hogy én képtelen vagyok időben kicserélni a végpapír-gurigát, valahogy képtelenek lettünk külön lakni. Tavaly (önként?) összeköltöztünk a campuson kívül, és nemrég (önként?) meghosszabbítottuk a bérleti szerződést újabb huszonnégy együtt töltött hónapra ítélve magunkat. Az az igazság, hogy együtt lenni egyszerű és kevés érzelmi munkát igényel bármelyiküinktől. És ha olyan vagy, mint én (célorientált, irányításra fókuszáló, túlteljesítő perfekcionista), áldás olyasvalakit találni, mint Maryam.

Nem jó áldás, de elfogadom.

Az Avery Vízisport Centrum a legjobb létesítmény, amiben edzettem. Teljesen szabadtéri, négy medencével és műugrótoronnyal, és a Stanford összes vízisport-csapata itt edz. Ma a női öltözőben áldásos csend honol. Ritka ez a Csipkerózsika-zóna, az úszók már elmentek az edzésre, a műugrók még nem készülődnek. A vízilabdázókat nemrég száműzték egy másik épületbe, és sok hálás könny hullott.

Felveszem a fürdőruhámot. Ráveszek egy pólót és egy sortot. Beállítom az időzítőt, ülök a kényelmetlen fapadon és életem döntéseim töprengök. Pontosan tíz perccel később rezeg a telefonom, és felállok. Nem találtam sem világosságra, sem lelki békére. Elsétálok a mosodához friss törölközőért, amikor egy ismerős hangot hallok.

– ...nem oké – mondja Penelope.

A folyosón áll úgy egy méterre, de nem vesz észre.

– *Egyáltalán* nem – folytatja, a szavaiban könnyek érződnek. Felismerem arról a utahi kétcsapatos tornáról, ahol elcse-

szett egy előreugrást csukamozdulattal, hassal érkezett, mint egy repülő mókus, és az első helyről a kilencedikre csúszott. – Nekünk nem.

A válasz halkabb, mélyebb. Kevésbé elgyötört. Lukas Blomqvist áll Pen előtt, meztelen felsőteste előtt karba tett kézzel, a nyakában úszószemüveg, az ujjain úszósapka himbálózik. Biztosan most jött edzésről, mert még csöpög. A szemei közötti enyhe homlokráncolást nehéz értelmezni, lehet haragos, vagy csak ilyen egy higgadt svéd arca. Nem tudom kivenni, mit mond, de nem számít, mert Pen félbeszakítja.

– ...nincs rá ok, ha...

Újabb telt, halk válasz. Visszahúzódok. Ez a beszélgetés nem rám tartozik. *Annyira* nem kell az a törölköző.

– Így a legjobb. – Pen közel hajol. – Tudod, hogy így van.

Blomqvist mély levegőt vesz, és csillámló válla felemelkedik, ettől még magasabbnak látszik. Észreveszem az álla feszes-ségét, ahogy hirtelen megbillenti a fejét, ahogy a felkarjában ugrál egy izom.

Baljós. Fenyegető. Ijesztő. Ez ő. Mellette Pen kicsinek és fel-dúltnak látszik, és az agyam új üzemmódba kapcsol.

Fikarcnyit sem érdekel, hogy semmi közöm hozzá. Közelebb sétálok, összehúzott szemmel nézem Blomqvistot. Az ujjaim remegnek, úgyhogy ökölbe szorítom azokat az oldalamnál, és bár valószínűleg négyszer erősebb, mint Pen és én együttvéve, ráadásul borzasztó ötlet, megkérdem:

– Pen, minden rendben?

3. FEJEZET

AHANGOM VISSZAPATTAN A JÁRÓLAPRÓL. Pen és Lukas rám néznek, mindketten egyformán döbbentek.

Nagyot nyelek, és kényszerítem magam, hogy újra megkérdezzem:

– Szükséged van valamire, Pen?

– Vandy? Nem tudtam, hogy te... – Értetlenül elhúzza a száját. Aztán biztosan leesik, hogy bizalmatlanul méregetem Lukast, mert a szeme elkerekedik és az ajkai szétválnak. – Ūris-ten, én... jaj, nem! Nem, ő nem... mi csak... – A levegőt kifújva felnevet, és a pasijához fordul, hogy osztozzon a félreértés miatti vidámságban.

De Lukas tekintete megállapodik rajtam.

– Minden rendben, Scarlett – mondja. Nem igazán áll szándékomban hinni neki, de nem hangzik védekezőnek, bosszúsznak vagy akár dühösnek a nyilvánvaló feltételezésem miatt, hogy veszélyt jelent Penre.

És úgy tűnik, tudja a keresztnévemet. Bár az egész sportközösség számára Vandy voltam hatéves korom óta. Lenyűgöző.

– Nem akartam tolakodni – mondom kérlelhetetlenül. Talán hiperérzékeny vagyok, ha ilyen helyzetekről van szó – oké, egy ballonkabátos túlérzékenység-kupac vagyok –, de megvan-
nak rá az okaim, és inkább csinálok bolondot magamból és le-

szek túlérzékeny, mint... bármi is az alternatíva. – Csak biztos akarok lenni, hogy...

– Tudom – válaszolja Lukas csendesen, kék szeme továbbra is az enyémbe néz. – Köszönöm, hogy vigyázol Penre.

A hangjában rejlő lágy dicsérettől az agyam egy pillanatra rövidzárlatot kap. Mire összeszedem magam, Lukas gyengéden megszorítja Pen vállát és elmegy mellettem. Követem az izmok játékát széles hátán, amíg be nem fordul a sarkon, a tarkóján szárad a babahaj, a fekete tintás körvonalak hullámznak a bal vállán és eltorzulnak a karján. Az egész karját befedi, de nem tudom kivenni, mi az. Talán fák?

– A francba! – mondja Pen.

Hátrapillantok. Látom, hogy a kezét végighúzza az arcán.

Egyértelműen túlzásba estem.

– Bocsánat. Nem kíváncsiskodni próbáltam...

– Nem rólad van szó, Vandy. – Zöld szeme csillog, egy hajszálnyira van attól, hogy könnybe lábadjon. Teljességgel hajlandó voltam Pen élőpajza lenni, ha arra kerülne a sor, de hogy visszarántsam a sírás széléről? Kétlem, hogy az sikerülne.

– Te... szeretnéd, hogy hívjam Victoriát? – Mindketten végzősök, és ő Pen legjobb barátnője a csapatban. Nem túl nagy a választék: az ikrek nagyon el vannak foglalva egymással, én meg alig vagyok itt. – Vagy kérjem meg Lukast, hogy jöjjön vissza?

– Miért hívnál? – bukkan fel Victoria. Pilóta-napszemüveg, zárt térben. Lila smoothie. Az a sötét, göndör, felnyírt mullet frizura, aminek rettenetesnek kellene lennie, de neki *eszméletlenül jól* áll. – Megmondtam, hogy nem leszek büntársad még több pók elleni merényletben... Mi a...?

Minden annyira *gyorsan* történik. Penből kitörnek a könnyek. Victoria megbotránkozva kapkod levegő után. A vízilabdacsapat hangjai töltik meg a folyosót. Mielőtt kimenthetném magam ebből, bármi a franc is ez, mindhármunkat besodornak a szertárba.

Az ajtó határozottan becsukódik Victoria hátától.

– Mi a fene történt?

Hol Penre néz (aggódva), hol rám (...gyilkosan?), és hirtelen felgyullad bennem az együttérzés szikrája Lukás iránt. Talán az embereknek mégsem kellene nyakra-főre bámulni egymást.

– Veszekedtem Lukkal. – Pen megtörli az arcát a kézfejevel.

– Jaj, babám! Min?

– Magatokra hagylak titeket – motyogom, és az ajtógom-bért nyúlok.

Pen ujjai a csuklómra fonódnak.

– Ne, maradj! Nem akarom, hogy azt gondold, Luk képes lenne bármikor is... – Mély lélegzetet vesz. Toporgok, és vágyakozva gondolok az öltözőre, az Epsom-sós fürdőre, egy paraporcelánbaba-gyárra... *Bárhoz* máshol lennék, mint itt és most. – Sosem tudna erőszakos vagy gonosz lenni. Ő a legjobb ember, akit valaha... Csak épp benne vagyunk a...

– Istenem. Erről az egész szakításdologról van szó? – kérdezi Victoria. Sokkal *kevésbé* gyengéden.

Nem az én dolgom. Nem az én dolgom. Nagyon nem az én dolgom.

De Pen könnyezve bólint.

– Figyelj ide! – Victoria felsóhajt, mintha ezt már átrágták volna. – Babám. Édesem. Vágom, Lukasszal együtt vagytok kábé tizenkét éves korotok óta...

– Tizenöt.

– ...leszakítottátok egymás cseresznyéjét, és most azon tűnődsz, milyen lenne egy körülmetéletlen farkok?

Szipogás.

– Ami azt illeti, Svédországban a legtöbben nem...

– Túl sok infó. A lényeg... mi a bűdös francot művelsz?

Mindig isteninek találtam Victoria nyíltságát, de ez kicsit túl durvának tűnik. És Pen talán egyetért, mert a sírásból dühös tekintet lesz.

– Neked az *én* oldalamon kellene állnod.

– Ott is állok. Mint aki melletted áll, és az elmúlt két évben a randipiacon volt, én mondom, nem akarod elveszíteni a ficókot. Sok a seggfej odakint, és Lukas egy okos, rendes, dögös pasi, aki lehajtja a vécéülőkét, és még nem kapta el a francia kórt. Ez sokkal ritkább, mint hinnéd.

– De nem vagyok boldog. És ő sem kapja meg ettől a kapcsolattól, amire vágyik.

– Pen, ne már! Ha azt mondta, hogy nem bánja, ha nem csinálja azt...

– Megelégszik. Ahogy én is megelégszem. Ha együtt maradunk, összeházasodunk, lesz egy házunk a külvárosban és két és fél kétnyelvű gyerekünk, akiket nem értek, és mindig azon fogunk tűnődni, hogy mit hagytunk ki. Nem fogom tudni, milyen érzés fiatalnak és szabadnak lenni, ő meg keserű lesz, mert le kellett mondania arról a sok kinky szarságról, például hogy elfenekel embereket, kikötözi és utasítja őket.

Ledermedek. Tényleg nem kellene itt lennem, de nem tudok elmenni, mert a lábaim féltonnásak, és a testemben minden csepp vér felszalad és az arcomban lebzsel.

– Vágom. – Victoria feldúlt. – De el kell döntened...

Keményen dörömbölnek az ajtón. Mind összerezzenünk.

– Hahó! Van odabent valaki?

Victoria kikiabál:

– Aha, egy pillanat!

– Bent hagytam a sporttáskámat, úgyhogy ha áttennétek az orgiátokat a zuhanyzóba...

Victoria a szemét forgatja, de kinyitja az ajtót. Elvonulunk Sporttáskás Lány mellett. Victoria dacos arckifejezéssel, Pen a maradék könnyeit törölgetve, én makacsul kerülve a szemkontaktust. A beszélgetés talán folytatódott volna, de összefutunk az ikrekkel.

– Hol voltatok, csajok? – kérdezi Bella. Bepánikolok, de Victoria kapásból kitalál valamit egy hiányzó mikroszálas törölközőről, mert neki a hazugsághoz nincs szüksége két-három

munkanapnyi gondos előkészítésre, és mind felengedünk, mint egy nagy boldog család.

Én még mindig feldúlt vagyok. Érzem a pulzusomat, forognak a fogaskerekek a koponyámban. Csak arra tudok gondolni: Pen mindig is *nagyon* kedves volt hozzám.

A harmadik műtét után, amikor Barb nem tudott egy hétnél több szabadságot kivenni anélkül, hogy össze ne omlott volna az orvostudomány, Pen mindennap beugrott, hogy rám nézzen. *Hogy a gonosz lakótársad biztosan ne csináljon öveket a bőrödből*, mondta kacskintva, de egyszerűen csak ösztönösen gondoskodó személy. És ott volt az is, amikor leült velem az első kétcsapatos tornám után, hogy emlékeztessen arra, hogy néhány fröcskölős beérkezéstől nem leszek rossz műugró, néha egyszerűen csak túlságosan elveszünk a saját fejünkben, ő is járt ebben a cipőben, ismeri azt a kaotikus, túlagyalós érzést, amitől a torony olyan, mintha egy kifeszített kötél lenne, és amitől a tested megbízhatatlan narrátorrá változik. Az a pillanat, amikor a koncentrációd pánikká alakul, és az ugrás menthetetlenül elcsesződik, mielőtt még egyáltalán elkezdődne.

Ez rengeteget jelentett nekem az első évem őszén, minden új volt, nyers és túl nagy, de Penelope Ross, a világbajnokság és a pánamerikai játékok érmese, NCAA-bajnok fogta a kezem és azt mondta, hogy érezte azt, amit én.

Erre gondolok a pilátesz és a szárazföldi edzés alatt, és míg felsétálok a műugrótorony véget nem érő lépcsőin. Erre gondolok, miközben megnyújtom az összes izmot, amim csak van, különös odafigyeléssel az érzékeny, hülye vállamra, amiről az összes orvosom állítja, hogy meggyógyult, de a rémálmaimban hetente legalább kétszer úgy robban szét, mint egy pezsgőspohár.

Mire az edzés véget ér, döntök. És miközben a csapat többi tagja az öltözőben cseveg, odasétálok mellé, veszek egy mély levegőt, és megkérdezem:

– Ezután elmehetnénk meginni egy kávé? Csak mi ketten.

4. FEJEZET

AZT HITTEM, TALÁN NEHÉZ lesz kimondani, leginkább azért, mert még sosem mondtam senki olyannak, akivel nem voltam... *intim* helyzetben a dologgal kapcsolatban. De a szavak kirepülnek a számon, olyan simán, mint egy tökéletes ugrás. Nincs elakadás, nincs dadogás, csak borotvaélesen átvágunk a fodrozódó vízen. Elképzelem a hét mosolygó bíróból álló panelt, ahogy egyszerre felemelik a tökéletes tízeseket a táblákon.

Maximális pontszám, Ms. Vandermeer. A szexuális élettörténete felfedését hibátlanul hajtotta végre. Most nyomás a zuhanyzóba.

Nem fogok hazudni, eléggé büszke vagyok. Sajnos Pen nincs lenyűgözve.

– Neked *az* jön be? – Pislogva körbenéz a Coupa Kávézóban. Ezen a héten kezdődtek az órák, és a campus túlságosan zsúfolt. Napbarnított vállakra vett hátizsákszíjak, matricás vizespalackok, gólyák új csapata, akikből két változat létezik: a legyőzhetetlen és a rettegő. Én az első csoportban kezdtem, de az átcsúszásom az utóbbiba *gyors* volt.

Pen felkönyököl a kis faasztalra, megelégszik a privát szféránk nagyságával.

– Az jön be neked, ami Luknak.

- Hát, abban nem lehetek biztos.
- De nem azt mondtad...?
- A kinkek és a BDSM* nagyon-*nagyon* sokfélék lehetnek.
- Értem.
- A mai reggel előtt soha nem beszéltem Lukasszal. Fogalmam sincs, mit szeret.
- Mondjam el? Ó...
- Én... Ne, nem így... – A torkomat köszörülöm. Kissé bánni kezdem a dolgot. – Az... túlmutat ennek a beszélgetésnek a határain.
- Áh.
- Nem kell úgy érezned, hogy el kell magyaráznod, hogy ti... De ott voltam – *akaratomon kívül* –, amikor Victoriával beszélgettetek a dologról, és úgy tűnt, ő nem volt épp... együttérző hallgatóság...
- Ez az enyhe kifejezések Guinness-rekordere. Kérlek, folytasd!
- Csak fel akartam ajánlkozni, mint forrás, olyasvalaki, aki tapasztalt... ebben.
- Az „ebben” pedig...?
- Egy olyan komoly kapcsolat, ahol csak az egyik felet érdeklí a kink. Találni valami olyasmit, amit mind a ketten élvezni tudtok és beleegyeztek. Már persze, ha ezt akarjátok – teszem hozzá halvány mosollyal.

Pen hátradől a széken, hogy méregessen, és tudom, mit lát: nyirkos, sötét haj, sötét, zárkózott tekintet, váratlanul sötét szexuális múlt. Soha nem agyaltam sokat azon, hogy mi indít be. Pen mikroszkóp alá csaphatna és felcímkézhetne azzal, hogy *szexuálisan deviáns*, és a szemem sem rebbenne. Mégis

* A BDSM gyűjtőszó az angol *Bondage & discipline (B&D)*, *Domination & submission (D&S)*, *Sadism & masochism (S&M)* szavakból képzett rövidítés, magyarul a kötözés-fegyelmezés, dominancia-alávetettség és sadizmus-mazochizmus fogalmait vonja össze – a szerk.

klassz, hogy inkább kíváncsiságot, mint ítélkezést látok a fejlődésében.

– Luk akar lenni a főnök. Te is azt akarod, vagy...?

A fejemet rázom.

– Igazából az ellenkezője.

– Áh. – Egyik vöröseshaj hajtincset az ujja köré csavarja.

Először Pen színeit vettem észre még az első csapatban. Hogy milyen feltűnően gyönyörű... és nagylelkű is. Versenyeken az ugrások között a sportolók általában egymásra sem néznek. De nem Pen. Mindig kedvesen mosolyog. Soha nem arrogáns, bár a korosztályunkban mindig nagyságrendekkel előttünk járt. Ő volt a zászlóvivő az ifjúsági olimpián. Pink, majd kék hajjal ugrott. A rajongói barátságkarkötőket csinálnak, művészi körömet. Soha *nem* leszek nem megilletődve tőle, legalább egy kicsit.

– Hogy jöttél rá?

– Hogyan jöttem rá...?

– Hogy bejön neked a dolog.

Egy fickó, aki feltűnően hasonlít dr. Rodriguez fasiszta tanársegédjére, az, aki levont egy pontot a szerves kémia félévzárómból, mert rossz dátumot írtam fel, arra sétál. Lefogadom, hogy élvezné, ha jól kiosztanák.

– Valamennyire mindig is tudtam. Már mint nem böngésztem az eBayen akciós PVC-maszkok után közép suliban, de amikor már... tudtam, hogy létezik és érdekelt a szex, mindig voltak... fantáziáim. Ötleim. – Vállat vonok, és nem teszem hozzá: *Úgy éreztem, így van rendjén. Úgy érzem, így van rendjén.*

– Értem. – Pen elgondolkodva bólint. – És a végén hogyan jutottál el odáig, hogy... *csináld?*

– A gimis pasimmal kábé három évig jártunk. – Azt a részt kihagyom, amikor szomszédok voltunk, aztán hetedikben legjobb barátok, aztán egymásba szerettünk. Megbízta benne és könnyű beszélgetés volt, olyan könnyű, mint Joshsal minden más. Minden, kivéve az a telefonhívás az első évben. A fojtott

hangja, ahogy elmagyarázta: *Nem csak miatta... Őszintén, sok ez a távolság. És talán a személyiségünk túl különböző ahhoz, hogy kitartson a dolog?* Az nehéz volt. – Elmondtam neki, mi érdekel.

– És... őt is érdekelte?

Kiworkshopolom a tökéletes kifejezést.

– Nem ugyanazok a dolgok. Ezért gondoltam, hogy a tapasztalataim relevánsak lehetnek neked és Lukasnak. – Mert Lukas Blomqvistnak vannak kinkjei. Lukas „olimpiai aranyérmes, az úszóvilág kedvence, a rekorder skandináv kincs” Blomqvistnak. Agyam eldobom!

– És hogyan közelítetted meg a helyzetet?

– Megmondtam neki, hogy szerintem mi izgató. Josh megtette ugyanezt. Összevetettük a dolgokat. Az eredményként kijövő Venn-diagramban nem volt sok, de akkor is.

– Ez nagyon *Szürke ötven*, Vandy!

– Ugye? – Összenézünk, és mosolygunk, hogy mennyire valószínűtlen már ez. De ő sokkal nyugodtabbnak látszik.

– El tudnád magyarázni, hogy mi jó abban, hogy valaki más irányít?

El tudnám?

– Sok minden összekuszálódva. – A könnyedség, hogy előre megtárgyalunk egy társas interakciót. Hogy ilyenkor konkrét utasításokat kapok. A stabil csend az agyam véget nem érő káoszában. Az elégedettség, hogy valamit jól csinállok, hogy ezt el is mondják. Kikapcsolni a világból és úszni az árral. És igen: azt nem tudom biztosan, *miért* vagyok így bekötve, de a fájdalom és a kéj mindig összekeveredett a fejemben, és jó érzés, amikor valaki, akiben megbízom, megcsípi a mellbimbómat. Néha *ennyire* egyszerű. – Számomra ez a szabadságról szól.

Pen felhorkan:

– A szabadságról... hogy valaki megmondja, mit csinálj?

– Tudom, hogy nagyon ellentmondásosnak hangzik, de általában túlalgalom a dolgokat. Kétségbeesetten próbálom el-

kerülni, hogy elcsesszem, és pánikba lovallom magam. – *Túl sok teret foglalok el? Untatlak? Csalódást okozok? Inkább valahol máshol lennél, valaki mással?* – Letaglóz a terhe annak, hogy azon agyalok, jól csinálom-e.

– Mit csinálsz jól?

Felnevetek.

– Nem is tudom pontosan. A szexet, de úgy általánosságban az emberi létet. – Vállat vonok, mert ez a gond, igaz? A létezésnek nincs jó vagy rossz módja. A való élethez nem jár használati utasítás. Szerencsére a szexhez járhat. A magamfajta szexhez.

– Ha valaki, akivel biztonságban érzem magam, utasít...

– Szereted a struktúrát.

– Ez jó megfogalmazás. – Elmosolyodom. – Lukas nevében nem beszélhetek, sem azok nevében, akik a... *dominánsabb* oldalán állnak. – A szó bizarrul ingadozik közöttünk. Az igazság az, hogy nem teljesen kényelmes BDSM kifejezésekkel dobálózni sem. Mint bármelyik másik közösségnél, van egy rakat kétségem amiatt, hogy vajon megvan-e bennem az, ami ahhoz kell, hogy igazán odatartozzak. A címkéket ki kell érdemelni, és az én zsebemet mindig üresnek érzem, hogy megkaphassam. – De nyilván ők is kapnak belőle valamit.

– Nyilván. A pasiddal még együtt vagytok? – A tekintete szúrósabb lesz. – Úgy érzem, nagyon keveset tudok rólad.

Micsoda véletlen, én is úgy érzem, hogy nagyon keveset tudok magamról.

– Szakítottunk.

– És akivel most jársz...?

– Nem. Mármost nem járok senkivel.

– De nem azért, ami bejön neked?

– Nem igazán. – Legalábbis nem teljesen. Szeretem azt mondani magamnak és bárkinek, aki kérdezi – leginkább Barb –, hogy túl elfoglalt és karrierorientált vagyok, hogy randizzak. De a cölibátusos fázisom olyan régóta tart, hogy már nem vagyok benne biztos, önkéntes-e, és azt inkább nem említeném,

hogy azok után, ami apával történt, nyugtalanító lehet férfiak közelében lenni.

– Gyanítom, hogy ezt nem kéne megkérdezni, de tényleg gőzöm sincs, hogyan fogalmazzam meg, szóval csak... Az exed fájdalmat okozott neked? Mármint szex közben.

Bólintok.

– Néha. Kicsit.

– És neked ez rendben volt?

– Teljesen. Mindenben előre megegyeztünk. Folyamatosan rákérdeztünk a másikonál, és volt biztonsági szavunk.

– Úristen, ez annyira *Szürke ötven!* És volt, hogy azt érezted, hogy...?

– Micsodát?

– Hogy lehúzol hetvenévnnyi feminizmust a végén? – Az arca büntudatosan grimaszol, de ez nem olyasmi, amit én ne kérdeztem volna meg magamtól.

– Számomra annak, hogy úgy döntök, szexuálisan alárendelt leszek, kevés köze van a nemi egyenlőséghez. És nem mondom le a jogaimról. Josh mindig megállt, amikor azt kértem... és fordítva. – Vállat vonok. – Megértem, milyen sebezhető érzés lehet ilyesmiről beszélni. Neked. Még Lukasnak is. És az ilyen kinky embereknek néha rossz a híre, mint hogy agresszív természetünk van, vagy ragadozók...

– Én tudom, hogy nem vagy az – mondja sietve, és kitérja a tenyerét. – Esküszöm, nem vagyok prűd. Nem gondolom, hogy Luk beteg vagy perverz, amiért ezt akarja.

A megkönnyebbülésem őszinte.

– Jó.

– Inkább arról van szó, hogy *nekem* nem jön be.

– Amihez teljességgel jogod van. – A tarkómat vakargatom, amit elfelejtettem betestápolózni ugrás előtt. Üdv, klórkiütés, régi barátom. – És ha elmondtad Lukasnak, hogy téged nem érdekel ezeknek a szexuális dinamikáknak a felfedezése, ő pedig ragaszkodik hozzá, az *hatalmas* vörös zászló, ami...

– Ez a lényeg, hogy *nem*. Megpróbáltuk. Mert... hát, nyilvánvaló volt, hogy akarja. Úgyhogy felajánlottam. – Átfogja érintetlen jeges lattéját, de nem kortyol bele. – Egyszerűen utálok, ha megmondják, mit csináljak. Hogy engedélyt kérjek. Már így is ott döngicsélnek a fülemben Sima edző folyamatos kommentárjai a műugrótechnikámról. Nem akarom dugás közben azt hallgatni, hogy „Ezt vagy azt olyan jól csinálod, Pen.” – A szemét forgatja. – Akkora atyáskodó *baromság!* Ne vedd sértésnek!

Talán ez a *legkevésbé* szimpatikus dolog, *amit* bárki valaha mondott nekem.

– Nem veszem. Elmondtad neki, hogy nem élvezted?

– Aha. És azonnal abbahagyta. Soha többé nem hozta fel. De még mindig akarja. Tudom, hogy akarja.

A beszélgetés olyan fordulatot vesz, hogy kevésbé Bevezetés a szexuális kinkekbe, inkább a *GQ* szex tanácsadó rovata. Lehet, hogy ez nem az én terepem.

– Szóval azt a tudatos döntést hozta, hogy a kapcsolatát vedd és a te jóllétedet a szexuális preferenciái elé helyezi, ami dicséretes...

– *Hülyeség!* – A szó sistergő, frusztrált suttogás. Közelebb hajol, a szeme megint az a folyékony zöld. – Szeretem őt, tényleg szeretem. De... – Ugrál a torka. Kihúzza magát. – Más dolgokat is akarok. El akarok menni egy buliba és szabadon flörtölni. Azt akarom, hogy rám hajtsanak anélkül, hogy úgy érezném, elárulok valakit. Szórakozni akarok. – Mély levegő. – Le akarok feküdni másokkal, látni, hogy milyen.

Ez az egész annyira hangzik szórakoztatónak, mint konzervnyitóval hónaljat borotválni. De Pen nem én vagyok. Pen társaságkedvelő és vicces. Pennél egyensúlyban van a munka és a magánélet. Pen tudja, mit csináljon és mikor csinálja. Pent mindenki kedveli.

– Lukas mit gondolsz minderről? Dühös? Vagy féltékeny?

Pen a szemét forgatja.

– Luk túl magabiztos ahhoz, hogy bármi ilyen alantast érezzen.

Fogalmam sincs, hogy *az* milyen.

– És te? *Te* féltékeny lennél, ha lefeküdne másokkal?

– Nem igazán. Lukasszal van múltunk. Szeretjük egymást. Őszintén, még ha szakítunk is, gyanítom, hogy a jövőben újra egymásra találunk. Nagyjából egymásnak vagyunk teremtve.

Honnan szerzik ezek az emberek a feneketlen önbizalomtározóikat? Egy edényből a szivárvány végén?

– Egymásnak teremtve kivéve a „meh” szexet?

– Nem... A szex jó. – Az igencsak pirulásra érdemes beszélgetés során Pen először pirul el. – Luk... nagyon makacs. Inkább... – Rezeg a telefonja, rázza az egész asztalt, Pen a mondat közben szórakozottan rápillant. Aztán újra, hosszabban. – Basszus!

– Minden rendben?

– A nemzetközi kereskedelem tanulócsoport. Elfelejtettem, hogy találkozunk. – Felpattan a székről és összeszedi a cuccait. Rekordidő alatt magába szívja a jeges lattéját, a poharat behajítja a szelektív kukába. – Bocs. Ez bunkóság, hogy húsz percig rád zúdítom és...

– Az égvilágon semmi baj. Tedd a dolgod!

– Oké. Futnom kell egészen Jackie lakásáig.

A hangja elhalkul, ahogy kirohan a kávézóból, én meg egyedül maradok, a délután merő *furaságán* töprengek. A merő *idiótaságon*, hogy ilyen helyzetbe hoztam magam, és hogy mennyire *hosszú* Penelope Ross és Lukas Blomqvist kapcsolata.

Aztán Pen visszaszalad, és megáll a széknél.

– Hé, Vandy?

Félpillantok.

– Elfelejtettél valamit?

– Csak azt akartam mondani... – Szélesebben mosolyog. Segít, hogy rájöjjenek, a korábbi mosolyai mennyire feszültek

voltak. – Köszönöm, hogy időt szántál arra, hogy beszélj velem. Hogy laza voltál és nem ítéltél. Örülök, hogy teljesen meggyógyultál és újra a csapatban vagy.

Épp csak sikerül bólintanom, aztán kiszáguld, és otthagy, hogy azon agyaljak, volt-e valaha olyan, hogy bárki a *laza* szót használta velem kapcsolatban.